

Spoznavati Njega in sebe (1) – Beseda, ki Jezusu ukrade srce

Dobri razbojnik je osvojil Gospodovo srce in si odprl pot v nebesa. Takšna je molitev: beseda, ki Jezusu ukrade srce in nam daje, da od tega trenutka dalje živimo skupaj z njim.

22. Jan. 2023

Bilo je nekaj čez poldan, ko so bili na gori Kalvarija, zunaj jeruzalemskega obzidja, križani trije ljudje. To je bil prvi veliki petek v zgodovini. Dva

izmed njih sta bila razbojnika, tretji je bil edini popolnoma nedolžen človek na svetu: Božji Sin. Eden od dveh razbojnikov se je kljub hudemu trpljenju in telesni izčrpanosti odločil za kratek pogovor s Kristusom. S svojimi ponižnimi besedami – »spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo« (Lk 23,42) – si je prislužil zagotovilo samega učlovečenega Boga, da bo že čez nekaj ur v raju. Sveti Jožefmarija je bil pogosto ganjen ob misli na dobrega razbojnika, ki je »z eno besedo Kristusu ukradel srce in si odprl vrata v nebo«. ^[1] Morda bi lahko molitev opredelili takole: beseda, ki Jezusu ukrade srce in nam daje, da od tega trenutka dalje živimo skupaj z njim.

Dva dialoga na križu

Tudi mi upamo, da bo naša molitev tako kot molitev dobrega razbojnika, ki ga neko izročilo imenuje Dizma,

obrodila sadove. Hrepenimo po tem, da bi dialog z Bogom spremenil naše življenje. Ukrasti srce pomeni osvojiti, zaljubiti se, navdušiti. Človek *krade*, ker si tolikšne ljubezni ne zasluži. Človek *osvaja* tisto, kar ni njegova lastnina ali posest, vendar po tem hrepeni. Molitev sloni na nečem tako preprostem – vendar ne majhnem –, kot je to, da se naučimo sprejemati tolikšen dar v svoje srce in dovoliti, da nas spremlja Jezus, ki nikoli ne vsiljuje svojih darov, svoje milosti ali svoje ljubezni.

Poleg Dizme je prav tako na lesu na Kalvariji visel njegov sotrpin. V oči bijoč je očitek, ki ga ta drugi razbojnik nameni Jezusu: »Ali nisi ti Mesija? Reši sebe in naju« (Lk 23,39). To so besede, ki zmrazijo kakor hladna prha. Kakšna je razlika med tema dvema *dialogoma*? Oba sta govorila z Jezusom, vendar je le Dizma sprejel, kar mu je bil Učitelj pripravljen dati. Izvršil je svoj

poslednji in najboljši *udarec*: tisto prošnjo, da bi ga Kristus ohranil vsaj v svojem spominu. Njegov tovariš pa svojega srca ni ponižno odprl Njemu, ki ga je želel osvoboditi preteklosti in mu ponuditi neizmeren zaklad.

Zahteval je svojo pravico, da je uslišan in rešen; zoperstavil se je Jezusovi navidezni naivnosti in mu očital prav tako navidezno pasivnost. Morda je bil na tak način *kradel* že od nekdanj: misleč, da si jemlje nazaj, kar mu dejansko pripada. Po drugi strani pa je Dizma vedel, da si ničesar ne zasluži, in ta drža mu je omogočila odpreti zakladnico božje ljubezni. Spoznal je Boga, kakršen je v resnici: Oče, predan vsakemu izmed svojih otrok.

Ob teh dveh možnih *dialogih*, ki ju najdemo v evangeliju, lahko razumemo, da Gospod računa na našo svobodo, da bi nas osrečil. Pa tudi to, da človek včasih težko dopusti, da bi bil ljubljen. Molitev je

lahko čudovit način za odkrivanje, kaj Jezus čuti, misli in želi. Božje življenje v nas je dar. V tem smislu je molitev kanal, po katerem se preliva tok ljubezni, ki nam jo želi ponuditi Bog, nepričakovano povabilo, da si na drugačen način pridobimo resnično življenje.

Da bi si odprli nebeška vrata

Sveti Jožefmarija nas je spominjal, da je Bog »hotel tvegati našo svobodo«^[2]. Morda se mu lahko za to držo zahvalimo tako, da se tudi sami odpremo njegovi svobodi. Mogli bi celo reči, da v tem drugem primeru sploh ne tvegamo; nevarnost je le navidezna, saj imamo vsa zagotovila za zmago: jamstvo njegove obljube so žeblji, ki žarijo od ljubezni do nas. Če na stvari gledamo s tega vidika, se zavemo, kako nesmiselno je upiranje božji volji, čeprav hitro ugotovimo, da to pogosto počnemo. Dogaja se nam, da »zdaj gledamo z ogledalom,

v uganki, takrat pa [bomo gledali] iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan« (1 Kor 13,12). Tako nam pravi sv. Pavel: ni boljšega načina za spoznavanje samega sebe, kot da se gledamo s Kristusovega zornega kota, da svoje življenje zremo z njegovimi očmi.

Dizma to dojame in se ne boji velikega prepada med svojimi osebnimi napakami in Jezusovo dobroto. V ponižanem in iznakaženem Kristusovem obličju prepozna kralja vsega sveta; njegove oči, ki ga nežno gledajo, mu vračajo dostojanstvo in ga na nenavaden način spominjajo, da je nadvse ljubljen. Res je, da se *srečni konec* zgodbe o dobrem razbojniku lahko zdi nekako preveč enostaven. Vendar nikoli ne bomo izvedeli, skozi kakšno dramo spreobrnjenja je v tistih trenutkih šlo njegovo srce in kakšna

je bila priprava, ki je zagotovo omogočila to spreobrnjenje.

Biti odprt za tolikšno ljubezen je na moč podobno odkrivanju, da je molitev dar, najodličnejši *kanal* za sprejemanje naklonjenosti nekega srca, ki ne pozna mere niti preračunljivosti. Podarjeno nam je drugačno, polnejše, bolj izpolnjeno, mnogo srečnejše in bolj smiselno življenje. Papež Frančišek je dejal: »Z molitvijo mu *odpremo možnost za potezo*, damo mu prostor, da bo lahko deloval in vstopal ter zmagoval.«^[3] Bog je tisti, ki nas bo preoblikoval, Bog je tisti, ki nas bo spremljal, on je tisti, ki bo storil vse; od nas potrebuje le to, da mu kakor pri igri *odpremo možnost za potezo*. Ravno pri tem gibanju stopi na prizorišče naša svoboda, ki je bila pridobljena na Kristusovem križu.

Molitev nam pomaga razumeti, da »kadar nas On kaj prosi, nam v

resnici ponuja dar. Nismo mi tisti, ki mu storimo uslugo; Bog je tisti, ki naše življenje razsvetli in ga napolni s smislom.«^[4] Ravno to je tisto, kar mu *ukrade srce*: odprta vrata našega življenja, ki se pusti obdelovati, ki se pusti ljubiti, preoblikovati, ki hrepeni po tem, da bi mu odgovorilo, četudi ne ve prav dobro, kako naj to stori. »Okusite in glejte, kako dober je Gospod« (Ps 34,9). V teh nekaj besedah je povzeta pot, po kateri postajamo duše molitve, »kajti če ne uvidimo, kaj vse smo od njega prejeli, se nam tudi ne bo prebudila ljubezen do njega«.^[5] Kdaj smo Gospodu nazadnje povedali, kako dober je? Kako pogosto se ustavimo, da bi to premišljevali in *okušali*?

Zato je čudenje bistveni del našega molitvenega življenja: občudovanje nečesa veličastnega, česar ne zmoremo zaobjeti s svojimi merili. To nas žene k vzklikanju: »Kako si velik, kako si čudovit in kako dober!

In kako nespameten sem jaz, ki sem te skušal razumeti. Kako majhen bi bil ti, če bi te moja glava mogla zaobjeti! Zaobjame pa te moje srce, kar ni majhna stvar.«^[6] Hvaljenje Boga nas postavi v resničnost našega odnosa s Kristusom, ublaži težo naših skrbi in nam odstira obzorja, ki se jih prej nismo nadejali. To so posledice tega, da smo *tvegali* in se prepustili božji svobodi.

Neskončno mnogo načinov molitve

Ko je bil sveti Jožefmarija na potovanju v Mehiki, je na nekem srečanju povedal anekdoto.

Pripovedoval je, kako je eden od njegovih duhovnih sinov, filozof po poklicu, nepričakovano dobil nalogo, da vodi družinsko podjetje: »Ko mi je govoril o poslu, sem ga pogledal, se zasmel in mu rekel: Posli? Denar, ki ga boš zaslužil, lahko spraviš semkaj, v mojo dlan, v kateri je več kot dovolj prostora.« Minilo je mnogo let, ko ga

je znova srečal in mu dejal: »Tu je moja roka. Ali ti nisem rekel, da vse, kar zaslužiš, spravi sem? On pa je vstal ter mi vpričo vseh poljubil dlan. In rekel je: To je to. Objel sem ga in mu odvrnil: Več kot obilno si mi poplačal. Kar tako naprej, lopov, Bog te blagoslovi!«^[7]

V molitvi lahko prav zares poljubimo božjo dlan; lahko mu izkažemo svojo ljubezen kot edini zaklad, saj drugega nimamo. Za nekatere ljudi je že takšno, Gospodu namenjeno dejanje dovolj, da se vnamejo v molitvi, polni vzgibov in dobrih sklepov. En pogled se jim zdi mnogo zgovornejši kot tisoč besed. Radi bi se dotaknili vsega, kar se tiče Boga. Pri srečanju z Gospodom bi uživali v prijetni sapi na obrežju Galilejskega jezera. Tedaj čuti zaživijo in Jezusova bližina vzbudi občutja, ki srce napolnijo z mirom in veseljem. To veselje spremlja potreba, da ga nemudoma delimo z drugimi in da

razprostremo roke kakor Kristus, v želji objeti ves svet in ga skupaj z Njim odrešiti.

Toda načinov molitve je ogromno, toliko, kot je ljudi. Kdo drug na primer enostavno skuša zaslišati kakšno besedo tolažbe. Jezus ne skopari z besedami občudovanja do tistih, ki jih potrebujejo: »Poglejte, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače« (Jn 1,47). Tudi nam jih bo naklonil, če odpremo svoje srce. Nihče ni nikdar izrekel besed ljubezni, kakršne je izrekel on. In nihče jih ni izrekel s tolikšno milino in tako resnično. Ko jih zaslišimo, tedaj od Boga prejeta ljubezen prodre v naš pogled. Tako se naučimo gledati skupaj z Bogom. Na ta način polagoma razberemo, kaj bi lahko dosegli vsi naši prijatelji ali prijateljice, če bi pustili, da jih spremlja milost.

So tudi ljudje, ki uživajo v služenju drugim, kot na primer Gospodova

prijateljica Marta, ki je prebivala v Betaniji. Ko je bil Jezus, kot nam pravi evangelij, pri njej na obisku, ni rekel Marti, naj se usede, temveč jo je povabil, naj pri svojem delu odkrije edino potrebno stvar (prim. Lk 10,42). Ljudem, ki so podobni Marti, je med molitvijo najbrž v tolažbo misel, da Bog po njih deluje, da bi mnoge duše privedel v nebesa. Svojo molitev radi napolnijo z obrazi in imeni konkretnih oseb. Potrebujejo prepričanje o tem, da z vsem, kar počnejo, soodrešujejo svet. Če si je namreč Marija lahko izbrala »najboljši del«, je to prav zato, ker je Marta služila; slednji pa je bilo dovolj zavedanje, da so ljudje okoli nje srečni.

Spet drugi ljudje so bolj nagnjeni k drobnim detajlom, k darilom, pa četudi so prav majhne vrednosti. To je izraz srca, ki nikoli ne preneha misliti na druge in v življenju vedno najde nekaj, kar se nanaša na

njegove drage. Takšnim ljudem bo morda pomagalo, če se naučijo odkrivati vse darove, s katerimi je Bog posejal njihovo življenje. »Prav zato, ker se molitev hrani iz božjega daru, ki se izliva v naše življenje, mora izražati bogastvo spominov.«^[8] Lahko hrepenijo po tem, da bi Boga *presenetili* s tisočnimi drobnimi pozornostmi. Zanje je faktor presenečenja zelo pomemben in ni jim težko uganiti, kaj Gospoda očara. Gre sicer za skrivnost, vendar Njega tudi najmanjša pozornost navda s hvaležnostjo, da mu zasijejo oči. Vsaka duša, ki jo skušamo približati njegovi ljubezni – kot je bila Dizmovova v svojih poslednjih trenutkih –, mu na novo ukrade srce.

Ne da bi hoteli v vnaprej določene sheme zaobjeti vse možnosti, lahko omenimo tudi duše, ki izrazito potrebujejo preživljanje časa z ljubljeno osebo. Morda jim bo blizu to, da na primer Jezusa tolažijo. Ves

čas, ki ga *potrošijo* v družbi ljubljene osebe, se jim zdi premalo. Da bi zaznali božjo naklonjenost, jim bo morda v pomoč misel na Nikodema, ki ga je Jezus sprejel v vzdušju nekega doma, prav prikladnega za zaupnosti, ko sta imela pred seboj še vso noč. Prav zaradi tega skupaj preživetega časa se bo Nikodem v najtežjih trenutkih zmogel zavzeti za Jezusa in mu biti blizu, ko bo druge premagal strah.

Včasih mislimo, da spoznati sebe pomeni prepoznati svoje napake; kar drži, vendar to ni vsa resnica.

Globoko poznavanje svojega srca in svojih najglobljih hrepenenj je ključ do tega, da lahko prisluhnemo Bogu in pustimo, da nas napolni njegova ljubezen.

* * *

Pogovor med Jezusom in dobrim razbojnikom je bil kratek, toda močan. Dizma je odkril, da je v

tistem vélikem nedolžnem
Kristusovem srcu špranja, skozi
katero ga je bilo mogoče zlahka
osvojiti. Božjo voljo, ki je pogosto
temačna in boleča, je osvetlila
ponižna razbojnikova prošnja.
Gospodova edina želja je, da bi bili
srečni, zelo srečni, najsrečnejši na
svetu. Dobri razbojnik se je splazil
skozi to špranjo in si prilastil največji
zaklad. Devica Marija je bila priča,
kako je Dizma stopil v bran njenega
sina. Morda je z enim samim
pogledom Jezusa zaprosila, naj ga
reši. In Kristus, ki svoji materi ne
more ničesar odreči, mu je dejal:
»Danes boš z menoj v raj« (Lk
23,43).

Diego Zalbidea

[1] Sv. Jožefmarija, *Križev pot*, 12.
postaja, 4.

[2] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 113.

[3] Frančišek, apost. spod. *Christus vivit*, št. 155.

[4] Fernando Ocáriz, članek *Luč, da bi videli – moč, da bi hoteli*, v: *ABC*, 18. 9. 2018.

[5] Sv. Terezija Avilska, *Lastni življenjepis*, 10, 4; Karmel Sora 1998, str. 63.

[6] Sv. Jožefmarija, Zapiski nagovorov, 9. 6. 1974; v: *Catequesis*, 1974/1, str. 386 (AGP, *Biblioteca*, P04).

[7] Sv. Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 27. 11. 1972; v: *Dos meses de catequesis*, 1972, vol. II, str. 616 (AGP, *Biblioteca*, P04).

[8] Frančišek, apost. spod. *Gaudete et exsultate*, št. 153.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/spoznavati-
njega-in-sebe-1-beseda-ki-jezusu-
ukrade-srce/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/spoznavati-njega-in-sebe-1-beseda-ki-jezusu-ukrade-srce/) (6. Avg. 2025)